

Sygn. akt: X C 4093/13

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wojciech Krawczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Emilia Białecka

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko D. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Wojciech Krawczyk

Sygn. akt X C 4093/13

## UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., reprezentowany w toku procesu przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpił w dniu 06 czerwca 2013 r. do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z pozwem przeciwko D. P. o zapłatę kwoty 33 936,76 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2. 400 zł.

Pozwana zawarła w dniu 14 stycznia 2009 r. z (...) Bank S.A. umowę kredytu gotówkowego nr NP\ (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z wymienionej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 30 listopada 2012r. z (...) Bank S.A. Powód nabył wierzytelność względem pozwanej w łącznej kwocie 32. 013,12 zł, na którą składa się kwota 18.332,25 zł tytułem kapitału, kwota 12.783,09 zł tytułem odsetek umownych, naliczanych przez Bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy kredytu gotówkowego, w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda oraz kwota 897,78 zł tytułem kosztów poniesionych przez Bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu, monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy, w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu gotówkowego.

Na podstawie zawartej przez pozwanego umowy kredytu gotówkowego oraz umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem powód kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień wniesienia pozwu

zaległość z tego tytułu wynosiła 933,90 zł. Pozwana zawierając umowę zgodziła się na wszystkie jej postanowienia, w tym na warunki dotyczące naliczania odsetek oraz kosztów monitoringu i czynności windykacyjnych.

Nadto, powód wskazał, iż wysokość zadłużenia pozwanej na dzień cesji wierzytelności oraz jej składowe potwierdza m. in. wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności.

Powód na podstawie zawartej przez pozwaną umowy o kartę kredytową oraz umowy sprzedaży wierzytelności, która została zawarta z poprzednim wierzycielem, kontynuował od dnia nabycia wierzytelności naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 1. 923,64 zł.

Na łączną wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanej na dzień 05 czerwca 2013 r., stwierdzoną dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda składa się: kwota 18. 332,25 zł tytułem kapitału, kwota 14.706,73 zł tytułem odsetek oraz kwota 897,78 zł tytułem kosztów. Powód dokonał kapitalizacji należnych odsetek na dzień wniesienia pozwu. Pozwana, pomimo wzywania do zapłaty, nie uiściła na rzecz strony powodowej żądanej kwoty.

Sąd Rejonowy w Lublinie wydał w dniu 02 lipca 2013 r. nakaz zapłaty, którym nakazał pozwanej D. P. zapłacić powodowi kwotę 33. 936,76 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 06 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2. 825 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 4).

Postanowieniem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Lublinie uchylił nakaz zapłaty z dnia 02 lipca 2013 r. w całości w związku z faktem, iż miejsce pobytu strony nie jest znane. Sprawę przekazano do rozpoznania tutejszemu Sądowi (k. 7).

Pozwana D. P. nie stawiała się na rozprawę i w żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania pozwu.

### ***Sąd ustalił, co następuje:***

Pozwana zawarła w dniu 12 stycznia 2009 r. z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr NP\ (...). Na mocy §1 pkt 1 wymienionej umowy bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 20. 408,16 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w 60 ratach, płatnych zgodnie z harmonogramem spłat, stanowiącym załącznik do wskazanej umowy. Ostatnia rata wyrównawcza miała być płatna do dnia 03 stycznia 2014 r. Nadto, bank zastrzegł możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki, w przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności (§2 pkt 1 i 2 i 11 umowy). Ponadto bank zawarł z pozwaną umowę o limit kredytowy i kartę kredytową (§4 umowy).

(umowa k.19-24)

W dniu 30 listopada 2012 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności między (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a powodem.

(umowa i załącznik do umowy k. 25-29)

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wystawił w dniu 05 czerwca 2013r. wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w którym zawarł zapis iż przysługuje mu wobec pozwanej D. P. wierzytelność w wysokości 33. 936,76 zł, na którą składa się kapitał w kwocie 18. 332,25 zł, odsetki w kwocie 14. 706,73 zł oraz koszty w kwocie 897,78 zł, którą nabył w dniu 30 listopada 2012 r. od (...) Bank S.A.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego k. 30 )

### ***Sąd zważył, co następuje:***

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda. Pozwana nie kwestionowała prawdziwości i wiarygodności tych dokumentów (pозwana w ogóle nie odniosła się do żądania pozwu i nie podjęła obrony w sprawie).

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił iż przysługuje mu roszczenie względem pozwanej D. P. w wysokości dochodzonej pozwem.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec D. P..

Z przedstawionej przez powoda umowy przelewu wierzytelności nie wynika aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanej.

W wymienionym dokumencie wierzytelność (...) Bank S.A. z siedzibą we W. względem pozwanego nie jest wymieniona. W ocenie Sądu dowodem na nabycie tej wierzytelności nie może być również wyciąg z załącznika do umowy cesji, który nie został podpisany przez osobę należycie umocowaną do reprezentacji zarówno (...) Bank S.A., jak i powodowego Funduszu. Jest to dokument będący jedynie odwzorowaniem zawartości opisu. Nadto wskazać trzeba, iż nie wiadomo jakiej umowy dotyczy, a co za tym idzie dokument ten może jedynie stanowić dowód tego, iż wyciąg taki faktycznie został wystawiony. Dokument ten nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

Wskazać należy, iż w przypadku cesji wierzytelności (której powód nie wykazał – z przyczyn jak wyżej) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Powód przedłożył co prawda umowę pożyczki z dnia 12 stycznia 2009r., która łączyła pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A., jednakże z zapisu § 2 pkt 2 wymienionej umowy wynika, iż ostatnia rata tej pożyczki miała być płatna do dnia 03 stycznia 2014 r. Podkreślić trzeba, iż strona powodowa wniosła pierwotnie pozew o zapłatę w przedmiotowej sprawie do Sądu Rejonowego w Lublinie w dniu 06 czerwca 2013 r., a zatem przed upływem powyższego terminu. Powód zastrzegł co prawda możliwość wcześniejszego wypowiedzenia umowy pożyczki (§ 2 pkt 11 umowy), jednakże nie przedstawił w niniejszym postępowaniu żadnego dowodu na dokonanie jej skutecznego wypowiedzenia względem pozwanej. Zdaniem Sądu powód nie udowodnił faktu, iż wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem jest wymagalna względem pozwanej. Powód nie przedstawił również wezwań do zapłaty, które rzekomo kilkukrotnie wysyłał do pozwanej. Na marginesie można wskazać, iż - odnosząc się do uzasadnienia roszczenia przez powoda - prawidłowa data i nazwa umowy zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. to umowa pożyczki z dnia 12 stycznia 2009 r., a nie umowa kredytu gotówkowego z dnia 14 stycznia 2009 r. jak twierdzi strona powodowa.

Zdaniem Sądu wystarczającym dowodem do wykazania zasadności roszczenia nie jest również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda (k. 30). Wyciąg ten jest dokumentem prywatnym pochodzącym od strony powodowej i w postępowaniu cywilnym utracił charakter dokumentu urzędowego korzystającego z domniemania prawdziwości - na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. w sprawie P 1/2010. Zdaniem Sądu jest to jedynie dokument prywatny wyrażający stanowisko powoda i nie jest dowodem wykazującym nabycie przez powoda wierzytelności względem pozwanego i wysokości tej wierzytelności.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń

stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Nadmienić trzeba, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, a zwłaszcza na fakt iż powód nie wykazał faktu wymagalności i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia, Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Wojciech Krawczyk